

Antun Branko Šimić (1898—1925)

PESEM Ta breg, ki čisto se na njem spočije mi pogled,
NEKEMU BREGU ko sam posedam v sobi, pust je: nič na njem ne rase.
Kamenje samó modri se golo.

Gledava se nemo. Breg in človek.
Jaz nikoli ne bom vedel, kje, različen,
se izliva najin smisel.

Pod bregom voda teče. In mučijo ljudje se z delom.
Breg stoji, visok in moder, nebu sosed.
Ponoči ga ne vidim. Vsi smo že globoko v noči,
toda on je tu, to vem! Kot molk je težek.

Tujca bova si drug drugemu ob slovesu.
Jaz bom umrl. Breg se ne bo ganil,
ah, ta sinja okamnena večnost.

Gustav Krklec (1899)

SREBRNA CESTA I

Ne vem, kdo si, a čuj me, dobri brat:
ko na večer zmrači se v tvoji hiši,
ko glas skovirjev se skoz mrak zasliši
in ko oblaki kakor jata ptic
čez stolpe mest, vasi drse v daljave —

odidi v noč . . . odidi pit vonjave
divjih rož. Ob poti cvel bo trn,
oči lokvanjev zasijo z vodé.

In koder te vodilo bo srce,
na tvojo cesto pal bo plašč srebrn.